

gen har gjort gjældende, at der ikke har været Tid dertil, men at selv om der havde været Tid heril, saa var det kun en almindelig Regel, som her var bleven fulgt, idet Pensioner faae tilbagevirkende Kraft til Mandens Dødsdag, hvilket altsaa ogsaa denne Understøttelse, som skulde træde i Pensionens Sted, maatte faae. Dette er nu en Slutning, om hvis Rigtighed der maaste kan reises Tvivl, men i alt Fald synes det at ligge nær, at tilbagevirkende Kraft til Mandens Dødsdag kunde være bleven forlangt den Gang, da det første Beløb blev forlangt, nemlig paa Finantsloven for 1876—77. Desuden er det ogsaa tvivlsomt, om den Understøttelse, der gives til en Skle-pensionsberettiget, kan siges at have den samme Karakter som en Pension, saaledes at den sigesom denne uden videre faar tilbagevirkende Kraft til Mandens Dødsdag. Der er imidlertid ikke fra Statsrevisionens Side gjort nogen Indstilling herom, og Udvalget har heller ikke fundet nogen Anledning heril. — Statsrevisionen har forlangt Oplysning om, med hvilken Hjemmel forskellige Funktionærer ved Kunstsamlingerne have Friholig i Palaiet i Kalleboderne, og hertil har Ministeriet svaret, at en positiv Hjemmel herfor ikke kunde paavises, da der ikke findes nogen særlig Lønningslov for Kunstsamlingerne, men at disses Budget bestandig har været anlagt paa, at der var saadanne Friholiger, og Udvalget mener ogsaa, at netop, fordi Sagen har en saadan Historie, bør man vedvarende give dem disse Friholiger. — Statsrevisionen har fremdeles spurgt om Aarsagen til, at den til Palaiet hørende Staldgaard ikke er afhændet, og Regjeringen har i sit Svar, som vil findes anført i Betænkningen, angivet Grundene for, at et saadant Salg neppe kunde anses forsvaerligt. Udvalget har ogsaa fundet disse Grunde fyldestgjørende, og det har selv været meget i Tvivl, om man kunde antage det for rigtigt at sælge Staldgaarden. — Der har i Statsrevisionen været delte Anskuelser om, hvorvidt det har været rigtigt, at Regjeringen ved Anskaffelsen af Dampmaskinerne i Pantserflibet „Helgoland“ har benyttet den Fremgangsmaade, som den har fulgt, idet man nemlig i Stedet for gennem en Konkurrence at søge den billigste Pris har henvendt sig til et hvervende Etablissement og af det faaet opgivet den Pris, for hvilken det vilde levere Maskinerne. De 2 af Statsrevisorerne have ment, at den naturlige Vej at gaa var at erhverve sig Tilbud andetsteds, samtidig med at man ogsaa fik Tilbud fra det nævnte Etablissement, og at man derfor ikke var bunden til at vælge det billigste, men man skaffede derved et Tilbud frem, gennem hvilket det bestemt kunde paavises, om det, man valgte, var saa billigt, at man kunde gaa ind derpaa. Derimod er der af de andre 2 Statsrevisorer og ogsaa af Udvalget gjort den Bemærkning, at det neppe gaar an at forlange et saadant Tilbud, naar man ikke har

til Hensigt at benytte det, og det er min Overbevisning, at det i alt Fald ikke vil kunne gaa mere end een Gang; thi Leveringen af saadanne Tilbud er forbunden med et saa betydeligt Arbejde og en saadan Beføstning, at vistnok Ingen vilde gjentage den Opoffrelse, der er forbunden dermed, naar man har Erkendelsen af, at Tilbudet forlanges, ikke for at det Etablissement, der leverer et saadant Tilbud, kan faae Arbejdet, men kun til sin egen Befømmelighed. Der er i Statsrevisionens Betænkning samlet alle de Aktstykker, som behøves, for at man kan have en fuldkommen klar og tydelig Mening om den hele Sag, og Udvalget har faaet den Opfattelse deraf, at der fra Regjeringens Side er gjort Alt, hvad der behøvedes for at sikre sig, at man her baade fik et godt Arbejde og fik det for en billig Pris. Udvalget maa derfor slutte sig til den Del af Statsrevisionen, som har udtalt, at der i den Henseende ingen Indvending kunde gjøres. — De andre Punkter, der findes i Udvalgets Betænkning, ere af den Betskaffenhed, at det ikke er nødvendigt for mig at udtale mig derom, idet jeg i det Hele kan henvise til Betænkningen.

Judenrigsministeren (Stuel): Med Hensyn til Statsrevisionens Indstilling i Anledning af Kjøbet af Dampflibet „Abdevalla“ og Udtalelserne i Betænkningen og af den ærede Ordfører i samme Anledning skal jeg tillade mig at give et Par korte Oplysninger. Da det var nødvendigt i Postvæsenets Tjeneste at tilbagetage Dampflibet „Niord“, der havde været anbragt som Reserverflib ved Dverfarten over Lillebelt, savnede man her et Skib og var nødsaget til paa en eller anden Maade at supplere Driften derovre ved enten at leie eller kjøbe et saadant Skib. Direktøren for Jernbanerne, hvem det var overdraget at søge at faae denne Sag ordnet, indberettede efter nogen Tids Forløb, at der vel var kommet Tilbud om Leiemaal af forskellige Skibe, men at disse Tilbud vare saa ubillige, at man vanskelig vilde kunne gaa ind derpaa. Det billigste af de Tilbud om Leiemaal, der vare komne, var fra Rhederiet for Dampflibet „Abdevalla“, og disse Betingelser vare, som det er nævnt her, at der skulde svares en Afgift af 2,000 Kr. om Maanedes, men tillige, at Leiemaalet maatte være i 2 Aar; det var altsaa en kontant Udbetaling for Leiemaalet af 48,000 Kr. Dampflibet krævede en vidtgaaende Reparation ved Modtagelsen, idet det nemlig ikke var indrettet til Passagerflib, og en af Betingelserne i Tilbudet var, at Skibet efter Leiemaalets Udløb skulde tilbageleveres i den samme Tilstand, hvori man havde modtaget det, og altsaa maatte Skibet efter Udløbet af de 2 Aar igjen undergives en sandsynlig ret omfattende Forandring. Under disse Omstændigheder fandt Ministeriet, at der ikke kunde være nogen Betænkning ved at kjøbe Skibet,